

הסמל לאגים שנל צה"ל

בכלא הכנתי מהר מאד, שאם לא אעשן חשיש, אני אקבל עונש מאותם אסירים. „כאשר פניתי לאחד הסוהרים, וביקשתי להתלונן על שהכריחו אותי לעשן חשיש, הוא היה הגון אלי ואמר לי: „אם אתה עומד על זה, אני אעביר את התלונה שלך. אבל בוא נשכח מזה. הם יידעו שהתלוננת עליהם, ואז אני לא מקנא בחיים שלך. מובן שביטלתי את התלונה.

מעשים מגונים

ואף שבור

אנוש" של האסירים והסוהרים בכלא 6, בית-הכלא הצבאי שבו בילה את ימי המחבוש שנפסקו לו.

ה„נאמנים" עושים

בכלא כרצונם

יפרי יוסי: „מיד כשנכנסתי לכלא, הטילו עלי לרוץ. חשבתי בליבי: עד כאן הכל בסדר, זה בכלל-זאת בית-הבראה. בזמן שרצתי, שיחקו השוטרים הצבאיים בקלפים, ושכחו ממני בכלל. אני משרת אומנם ביחידה קרבית, אבל בתפקיד מיג"ל, מפני שיש לי בעיות עם הלב ואסור לי לרוץ. כשראיתי שעוברת דקות ארוכות והם עדיין לא מפסיקים את ריצתי ניגשתי, בריצה, למקום שבו הם שיחקו, וביקשתי

מן יוסי פ. נהג בגיפ הצבאי ש" הועמד לרשותו. בהגיעו לצומת קסטי" נה, הוא לא נעצר ליד תמרור „עצור". מעבר לצומת עטה עליו שוטרת צבאית, ורשמה לו דו"ח. נוסף לדו"ח החרימה ה" שוטרת את הרכב הצבאי שבו נהג. יחידתו של יוסי פ. קיבלה בחזרה את הרכב ה" עצור, כעבור שבועיים בלבד.

יוסי פ. נשפט אצל מפקדו הישיר, קצין בדרגת סגן-אלוף, הוא נידון ל-21 ימי מחבוש, והופעלו כנגדו עוד שיבעה ימי מחבוש על-תנאי, שהיו רשומים בגיליון ההתנהגות שלו.

המטכ"ל התעורר לתיקון המצב

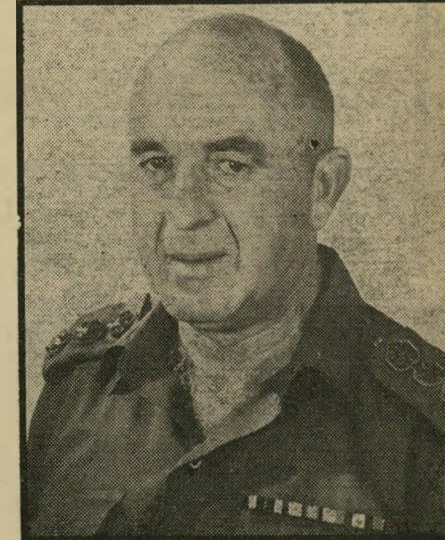
בבתי-הכלא הצבאיים ומסקנות

ועדה של אכ"א חשפו עובדות

על התעללות והומו-סקסואליות

להפסיק לרוץ. רק אחד מהם הרים את עיניו לעברי. זה היה אחד האסירים. הוא קם ממקומו, נתן לי מכה נוראה בכתף וציווה עלי: „תמשיך לרוץ, עד שהמפקד או אני נגיד לך להפסיק!"

התודעות הראשונית של יוסי לכלא 6 הייתה נעימה, לעומת היין בכלא בהמשך מאסרו. מספר יוסי: „התברר לי, שמי ש" נכנס לכלא צריך להוכיח מייד נאמנות, אבל לא לשילטונות הכלא או צה"ל, אלא למאפיה של אסירים — כפי הנראה ותיקים או כאלה היוצאים ונכנסים לכלא — ה" שולטת בו שילטון ללא-מיצרים. איתם אסירים, הנקראים „נאמנים", עושים בכלא ככל העולה על רוחם. לא רק האסירים

תת-אלוף ורדי
עוזב

יוסי פ. חשב, כי כעבור כשנתיים של שירות בצבא „מגיע" גם לו להיות פעם ב" כלא. יוסי, בן להורים שהם סוחרים-זעיריים בתל-אביב, בחור נמוך-קומה ורוה, חובש-כיפה, זכר את האימרה המפורסמת שטבע משה דיין כאשר בנו, אסי, נכנס לכלא: „מי שלא ישב מימיו בכלא צבאי, לא היה חייל אמיתי."

אך כשיצא יוסי פ. מהכלא, הוא לא היה עוד אותו יוסי שנכנס אליו. סיפרה אמו: „חל אצלו שינוי שאני לא יודעת להסביר אותו. הוא כל היום שקט, כימעט לא מדבר, הוא גמר עם החברה שלו, ולא יצא מהבית בערבים. יש משהו מפחיד בעיניים שלו. הן כבר לא מחייכות, לא עירניות כמו שהיו קודם, אבל הן גם לא כועסות או עצובות. לעיניים שלו אין הבעה בכלל, וזה מפחיד. אני בטוחה שעשו לו שם משהו בבית-הכלא, אבל אני לא יודעת מה. אני בטוחה שהשינוי שחל בו הוא בגלל הכלא הצבאי."

יוסי אומנם לא גילה לאמו מה עשו לו בכלא הצבאי, אולם משחלפו שבור עיים מן היום שבו השתחרר, הוא החליט להפך את השתיקה שגזר על עצמו. במכתב ארוך לנציב-קבילות-החיילים, רבי-אלוף חיים לסקוב, שטח יוסי רייעה רחבה של מעשי-התעללות, טרור ו„איבוד כל צלם

תת-אלוף עינבר
מטאטא חדש

המטאטא החדש

הבטיח למטאטא

יוסי פ. הוא רק אחד ממאות החיילים שכתבו אל נציב-קבילות-החיילים, רבי-אלוף חיים לסקוב, על הנעשה בבתי הכלא הצבאיים. גל-המיכתבים האדיר ש" שטף את לישכת האובדסמן של החיילים, הביא להתעוררות במטכ"ל, שבעיקר תיה הורה הרמטכ"ל, רבי-אלוף מרדכי („מוטה") גור לראש אכ"א, לחקור בנושא. המסקנות שהגישה אכ"א לרמטכ"ל, חרי-גו הרבה מעבר למסקנות רגילות של הצעות לשיפורים ולייעול. המסקנות קבעו, כי בבית-הסוהר הצבאיים, יש לבצע ניקוי-ראש יסודי.

חיל המישטרה-הצבאית היה בן חורג ו" שקט של צה"ל משך שנים רבות. לחייל זה לא היו דרישות תקציביות מיוחדות, הוא לא עורר בעיות, ונזח היה לשילטונות הצבא שלא להתעניין יתר על המידה במת-רחש בו.

מאת

יוסי ינאי

האחרים פוחדים מהם, אלא גם הסוהרים ו" מפקדי-הכלא.

„לאסירים אלה צריכים לתת כל מה ש" מצליחים להכניס לתוך הכלא, או כל מה שמקבלים בביקורים, מבלי שתסוהרים ירגישו. צריך לשרת אותם, לכבס להם את המדים ואת הגרביים, לצחצח להם את ה" נעליים, לסדר להם את המיטות ולנקות את סביבות המגורים שלהם לקראת המיסדרים.

הם ספקייהסמים של הכלא. מי שלא מעשן חשיש בכלא, נחשב לא-יוצלה והיחס אליו הוא בהתאם. אני מעולם לא נגעתי קודם בחשיש, לא שלא היו לי הודמנויות לכך, אבל אני לא מוצא בזה עניין. אבל